

8. gr.

86

Þeir rita undir eiðstaf um að þeir vilji með alúð og kostgæfni rækja 14. júlí skyldur þær, sem á þeim hvíla og hlýðnast ákvæðum erindisbrjefs þessa.

Þeir eru skyldir að sætta sig við þær breytingar, sem gjörðar kunna að verða á erindisbrjefi þessu.

Í stjórnarráði Íslands, 14. júlí 1904.

H. Hafstein.

Jón Hermannsson.

Erindisbrjef til bráðabirgða

87

14. júlí

fyrir

yfirmatsmann á gæðum fiskfarma á Ísafirði.

1. gr.

Yfirmatsmaðurinn skal kynna sjer sem bezt, hvernig saltfiskur skal vera að verkun, útliti og stærð, svoað hann verði talinn fyrsta flokks vara á þeim stöðum, þar sem helztur markaður er fyrir hann, einkum á Spáni og Ítalíu, og hvernig fara á með fiskinn og verka hann, svoað hann verði talinn fyrsta flokks vara.

Hann skal og kynna sjer sem bezt, hvernig fiskinum skal fyrirkoma og um hann búa í skipum þeim, sem hann er fluttur út á, svo að hann skemmist ekki við flutninginn.

2. gr.

Hann skal eiga heimili á Ísafirði og hefur hann einn á hendi yfirmat á öllum saltfiski, er þaðan flyzt; um fyrirkomulag þess og framkvæmd á því eru settar eptirfarandi reglur.

3. gr.

Hann hefur fiskimatsmenn sjer til aðstoðar við sortering saltfisksins og við umsjónina við vigt hans og útskipun. Hann sendir lögreglustjóra tillögur sínar um, hve marga fiskimatsmenn þurfi að skipa og hverjir ættu að skipast fiskimatsmenn. Þeir eru skyldir að hlýða yfirmatsmanni samkvæmt þeim reglum, sem settar eru í erindisbrjefi fyrir þá.

4. gr.

Hann er skyldur þegar einhver, er ætlar að flytja út saltfisk, óskar þess, að vera til taks til að meta fisk og tekur þá fiskimatsmenn sjer til að-

87 stoðar við starfið, er honum lízt sjálfum. Ef fleiri óska að metið sje hjá sjer 14. júlí samtímis, skal hann leitast við að koma því svo fyrir, að metið verði fyrir fleiri í einu.

Hann skal haga vinnunni við fiskimatið svo, að tveir fiskimatsmenn skoði hvern fisk, svo að tveir matsmenn geti vottað um allan farminn.

Hann skal segja fiskimatsmönnum fyrir um starfið við fiskimatið og leiðbeina þeim og yfir höfuð kosta kapps um, að þeir verði sem færastir í því að dæma saltfisk. Hann skal, að svo miklu leyti sem hann getur, líta eptir þeim við vinnuna.

6. gr.

Hann skal gæta þess, að saltfiskur sje ávallt sorteraður og veginn í geymsluhúsi, þar sem er nægilega bjart; fiskinn má ekki meta nema við dagsbirtu.

7. gr.

Hann skal gæta þess að fiskinum sje ekki skipað út nema í vel þurru veðri og sker hann úr hvort veður og sjór sje svo gott, að skipa megi fiskinum út.

8. gr.

Hann skal gæta þess, að bátar þeir, sem notaðir eru til útskipunar fiskins sjeu með öllu lekalausir og vel hreinir. Einnig skal hann gæta þess, að nægilegar, heilar og hreinar ábreiður eða segl fylgi bátunum til þess að breiða undir og yfir fiskinn í þeim.

9. gr.

Hann skal sjá um að farrúm skipsins, þar sem fiskurinn á að flytjast út í, sje þurt og hreint, að það sje nægilega klætt borðum, heilum og hreinum mottum eða striga, svo og að nægilegt bil sje á gufuskipum milli fiskjarins og vjellarinnar svo að hann geti eigi skemmzt af hita frá henni.

10. gr.

Ef fiskinum er ekki skipað út jafnóðum og hann hefur verið metinn, skal yfirmatsmaður hafa eptirlit með því, að fiskurinn sje svo geymdur, frá því er mat fór fram, þar til er honum er útskipað, að hann skemmist ekki. Þyki yfirmatsmanni ástæða til að ætla, að fiskur hafi skemmzt frá því er mat fór fram, er honum heimilt að skipa svo fyrir, að hann skuli metinn á ný fyrir útskipun.

11. gr.

Hann skal gæta þess að fiskurinn skemmist ekki að neinu leyti við útskipunina og skal hann segja fyrir um, hvernig henni skal haga.

Hann skal því hafa gætur á því að fiskurinn skemmist ekki, þegar hann er borinn niður í útskipunarbátana og þeir sjeu eigi um of hlaðnir og breitt sje

yfir fiskinn í þeim, svo sjór slettist ekki á hann og á hann, annaðhvort sjálfur **87**
að hafa eða láta fiskimatsmenn fyrir sína hönd hafa eptirlit með því í landi. **14. júlí**

Hann á ennfremur að hafa gætur á því, að fiskurinn verði ekki skemmdur, þegar hann er tekinn upp úr bátunum og látinn niður í lestina á útflutningsskipinu og að honum sje vel fyrirkomið í lestinni, svo að hann haggist ekki nje skemmist og á hann að hafa annaðhvort sjálfur eða láta fiskimatsmann fyrir sína hönd hafa eptirlit með því um borð.

Ef skipunum hans eða fiskimatsmanns fyrir hans hönd er ekki hlýtt, skal hann neita að gefa út fiskimatsvottorð um fiskinn.

12. gr.

Þegar fiskurinn hefur verið metinn og veginn og fluttur út í skipið og komið þar fyrir, gefur hann út fiskimatsvottorð um farminn, ef hann er fullviss um að fiskurinn eins og hann er í skipinu sje fyrsta flokks vara og honum svo vel fyrirkomið í lestinni að eigi sje hættu á, að hann skemmist í skipinu, og hefur hann að viðlagðri hegning að lögum ábyrgð á því að vottorðið sje rjett og satt.

Hann skal gæta þess og fullvissa sig um, að fiskurinn, sem hann hefur metið og gefur fiskimatsvottorð um sje íslenzk vara, en saltfiskur sem verkaður er hjer á landi telst íslenzk vara.

Fiskimatsvottorðin skal hann rita á þartil gerð eyðublöð; skal hann áður en hann afhendir hlutadeigendum vottorðin fá áritun lögreglustjóra á þau um að hann sje löggiltur yfirmatsmaður.

13. gr.

Hann gætir þess að reikningar fiskimatsmanna fyrir vinnu að fiskimati undir stjórn hans sjeu rjettir og samkvæmir töxtum þeim, sem ákveðnir eru í erindisbrjefinu fyrir þá, og skrifar hann uppá reikningana áður en þeir eru útborgaðir af þeim, sem metið hefur verið fyrir.

14. gr.

Yfirmatsmaðurinn er launaður úr landssjóði með 800 kr. fyrst um sinn á ári um fjárhagstímabilið 1904—1905, er útborgast honum með 200 kr. eptirá fyrir hvern ársfjórðung. Honum er stranglega bannað að taka á móti nokkurri þóknun, hverju nafni, sem nefnist, frá þeim, sem metið er fyrir, frá skipstjórum eða öðrum, sem við skip það eru riðnir, sem fiskurinn er fluttur út á.

15. gr.

Hann skal ennfremur meta saltfisk, sem fluttur er út frá verzlunarstöðum í Ísafjardarsýslum og Bildudal, ef því verður viðkomið áu þess að útflytjendur saltfisks á Ísafirði líði бага við, að yfirmatsmaður fer burt úr kaupstaðnum í þeim erindum, og skal hann fullvissa sig um það áður en hann ákveður að fara og ráðgast um það við lögreglustjóra.

Þeir menn utan Ísafjardarkaupstaðar, er óska að fá yfirmatsmanninn til

87 Þess að meta fisk fyrir sig, verða að senda um það skriflega beiðni annaðhvort 14. júlí til lögreglustjóra eða yfirmatsmanns sjálfs.

Til aðstoðar við fiskimatíð á þessum stöðum skal hann taka með sjer fiskimatsmenn frá Ísafirði. Og fá þeir þá, auk hinnar venjulegu borgunar fyrir vinnuna við fiskimatíð fæðispeninga og borgun fyrir ferða- og dvalardaga samkvæmt því, sem fyrir er mælt í erindisbrjefinu fyrir þá, og skrifar yfirmatsmaður upp á reikninga þeirra.

Yfirmatsmaðurinn fær á þessum ferðum fæðispeninga 3 kr. á dag og ferðakostnað eptir reikningi, sem lögreglustjóri úrskurðar, ef hlutaðeigendur geta ekki komið sjer saman. Honum er heimilt að krefjast þess, að lögreglustjóri innheimti þetta endurgjald til hans og fiskimatsmanna hjá þeim, sem beið hafa um þá til fiskimatsins.

Annars gilda um fiskimat á þessum stöðum sömu reglur og á Ísafirði samkvæmt erindisbrjefi þessu og erindisbrjefi fiskimatsmanna.

16. gr.

Yfirmatsmaður má eigi vera í þjónustu kaupmanna eða annara, er fisk láta meta til útflutnings.

Hann má ekki framkvæma yfirmat á fiski, sem hann er sjálfur eigandi að eða hefir verkað.

17. gr.

Hann ritar undir eiðstaf um að hann vilji hlýða erindisbrjefi þessu og með alúð og kostgæfni rækja skyldur þær, er á honum hvila í stöðu hans.

Hann verður að sætta sig við þær breytingar, sem kunna að verða gjörðar á erindisbrjefi þessu.

Í stjórnarráði Íslands, 14. júlí 1904.

N. Hafstein.

Fón Hermannsson.

Samþykkt

um kynbætur hesta í Eyjafjardarsýslu.

1. gr.

Í hreppi hverjum skal hreppstjórinn annast um, að kosnir sjeu á vor-hreppaskilum ár hvert þrír menn í kynbótanefnd. Hefir hún á hendi alla umsjón með kynbótum hesta í hreppnum eptir því, sem samþykkt þessi ákveður.